LUPTĂTORII[1]

— “The Defenders” —

de Colin P. Davies

Traducerea: Laura Bocăncios

[1] Originally published in „*Asimov's Science Fiction*”, October-November 2004. În româneşte povestirea a fost publicată în *Antologiile GARDNER DOZOIS - The Year’s Best Science Fiction Vol. 4,* Nemira Aug. 2008.

Tânărul scriitor britanic, COLIN P. DAVIES este un şef de şantier de construcţii din Liverpool, Anglia. Povestirile sale au apărut în *Spectrum SF*, *Asimov's Science Fiction*, *3SF*, *Paradox*, *Elysian Fiction* şi *Andromeda Spaceways Inflight Magazine*. Primul său roman este *The Bookmole*. În 2008 i-a apărut culegerea de povestiri *Tall Tales On The Iron Horse*.

În scurta povestire incisivă şi rafinată care urmează, înţesată cu suficiente idei noi pentru a alimenta un roman de opt sute de pagini, autorul ne înfăţişează preţul care uneori trebuie plătit pentru a menţine un *statu-quo*...

În sfârşit, bunicul încetini şalupa şi alaiul de păstrăvi de mare se îndepărtă, alunecând sub soarele dogoritor al amiezii.

Elisa se aplecă peste margine, urmărind cu privirea un alt hoit gigantic şi tremurător trecând pe sub, în timp ce bunicul fluiera un refren mult mai bătrân decât cei treisprezece ani ai fetei.

– Ajunge! strigă ea, apoi adăugă mai blând: Am văzut destul.

– Şi încă mă mai consideri rău?

Bunicul îşi dădu pe spate şapca albă şi îşi trecu o batistă mototolită peste frunte. Opri motorul. Pleoscăitul domol se stinse odată cu zumzetul acumulatorului.

– De fapt, niciodată nu te-am crezut rău.

Elisa scrută orizontul. De unde se găseau ei în Oceanul Sferic, nu se zărea nimic din arhipelag. Noua Sicilie se afla la două ore către vest. Fata nu mai călătorise niciodată atât de departe de Portul de origine, de oameni. Ideea de izolare era ca o mână strivindu-i plămânii - doar ea, bunicul şi un ocean cât o lume.

Privi din nou în apa limpede, mică a platoului, la cimitirul de oase albe şi enorme.

– Cât de întins este câmpul de bătălie?

Bunicul stătea cu braţele larg deschise, astfel că briza îi umfla cămaşa albă.

– Imens. L-am privit de la o distanţă prudentă.

– Nu văd nici un trup de demon. Ziceai că sunt la fel de mari ca luptătorii.

– Demonii înaripaţi sunt acolo, crede-mă. Mai uită-te... s-ar putea să le vezi suliţele de bronz.

– Nu-mi văd decât copiii.

Elisa îşi scoase pălăria de paie cu boruri largi şi îşi dădu la o parte de pe faţă părul roşcat. Îşi atinse obrazul cu vârful degetului, sperând să găsească o lacrimă, dar în zadar. Soarele o ardea şi îşi puse din nou pălăria.

Bunicul se foi stânjenit.

– Cred că întinzi coarda puţin cam mult.

Se ghemui şi începu să scotocească într-o geantă de pânză groasă, scoţând la iveală un binoclu.

– Bine, poate nu copiii.

– Elisa, tu eşti o resursă, iar eu sunt un creator. N-am sentimente de vinovăţie.

– Şi, totuşi, m-ai adus aici.

– Eşti nepoata mea... Veneam aici... şi tu *m-ai rugat*. Examina cu binoclul cerul către est.
– În plus... m-am gândit că s-ar putea să înveţi ceva.
Elisa îşi trecu degetele prin apă. Răcoarea o luă pe neaşteptate, însă i se părea potrivită pentru acest loc al morţii. Venise aici căutând emoţie, căutând o legătură... sau cel puţin o reacţie. Însă nu era impresionată. Inima îi era la fel de rece ca apa oceanului.
Monştrii de pe fundul mării, acei coloşi zburători care apăraseră Portul de origine de atacul demonilor, care se luptaseră pe un cer negru de aripi şi carne, cu sângele şiroind ca ploaia, erau *parte* din ea, erau zămisliţi *din* ea. Aveau cranii de dimensiunea unor case, coaste cât grinzile, celule din celulele ei. Ce se aşteptase să simtă?
– Bunicule, eşti sigur că nu a supravieţuit nici unul?
Îşi şterse degetele de pantalonii scurţi.
Bunicul coborî binoclul.
– La chemarea cercetaşilor, am trimis progeniturile tale. Demonii au fost alungaţi, dar nici un luptător nu s-a întors la labirint. Acum cuibul e populat doar de peştişori.
– Şi dacă demonii se întorc?
– Se *vor* întoarce, cu timpul. Dar vom avea întotdeauna alte progenituri.
– Dar nu ale mele.
– Ţi-ai făcut datoria. Nu vei mai fi solicitată.
– Mă întreb... cum te simţi să creezi viaţă doar pentru a o distruge? Să creezi cu acest scop precis? Nu te deranjează?
Bunicul oftă.
– A devenit o necesitate. Cum altfel am putea să ţinem demonii la distanţă? Probabil că ţi-e greu să înţelegi.
– Nu, nu mi-e greu.
Înţelegerea venea uşor, *emoţia* era cea care venea greu. Elisa căuta melancolie sau tristeţe. Nu găsea decât disconfort în dogoarea nemiloasă a soarelui.
– Mi-ar plăcea să cred că ai mei au murit eroic, că o fărâmă din personalitatea mea a trăit, cumva, în ei.
– Luptătorii n-au de ales. Luptă şi se întorc la cuib. Sunt *proiectaţi* să nu aibă de ales. Ţi se pare eroic?
– Eşti un soldat bătrân cu inima de piatră. Luptătorii nu sunt maşini. Mi-ai spus că au sentimente.

– *Bineînţeles* că au sentimente. Simt dragoste faţă de noi. De ce altceva şi-ar da viaţa pentru noi?

Bunicul puse binoclul înapoi în geanta aflată la picioarele sale. Când se ridică, ţinea în mână un mic radio sau un transmiţător. Desfăcu antena şi lovi tastele cu vârful degetului.

– Uneori, mă întreb cine sunt adevăraţii luptători.

– Ce vrei să spui? Tu i-ai făcut. Ar trebui să ştii.

– ...şi cine sunt adevăraţii demoni...

– Oricine ar fi, într-o bună zi îi vei găsi şi-i vei distruge, nu-i aşa?

Bunicul îi zâmbi.

– Aceasta este lumea lor. *Oamenii* sunt intruşii aici.

– Ce faci? întrebă, arătând cu degetul către staţia radio din mâna lui.

– Pescuiesc.

Soarele dogorea pe umerii bronzaţi ai Elisei; maioul roz pe care îl purta îi oferea foarte puţină protecţie. Se săturase să mai stea.

– Am văzut destul, bunicule. Vreau să mă întorc.

– Încă puţin... Aproape am terminat.

– Şi dacă luptătorii s-ar iubi pe ei înşişi mai mult decât ne-ar iubi pe noi?

– Dar ştii că eşti ciudată, Elisa. Plină de întrebări. Nimeni nu mi-a mai pus asemenea întrebări până acum.

– Poate că nu sunt ca toţi ceilalţi.

– *Trebuie* să ne iubească mai mult decât iubesc viaţa. Supravieţuirea noastră depinde de asta. Dar nu sunt nebun. M-am pregătit pentru surprize.

– Cred că nu sunt născută să fiu martir.

– Vei avea timp să...

Cuvintele i se opriră pe buze când marea săltă şi barca se legănă, ca şi cum ceva ar fi trecut pe dedesubt. Elisa scrută apa, dar nu zări decât întunecime printre razele scânteietoare ale soarelui ce se oglindea în ea. Un moment de linişte şi trepidaţie, apoi o siluetă imensă ţâşni din apă, la trei sute de metri depărtare. Dintr-o fântână de stropi, o creatură monstruoasă se avântă în aer. Se îndreptă în direcţia lor, în timp ce un val năvăli către barcă.

– Un luptător! ţipă Elisa, în timp ce şalupa o răsucea şi o azvârlea încoace şi încolo.

Îşi încleştă degetele de banchetă.

Creatura se ridică deasupra lor, cu aripile negre de reptilă, pe urmă se prăvăli şi pluti în cercuri joase, cu ghearele ca nişte seceri tăind crestele valurilor. Capul masiv păstra caracteristici umane, dar exagerate şi trase în faţă, într-un bot ascuţit, cu vârful ca o ţepuşă. Gâtul acoperit cu chitină părea nefiresc de subţire, dar îi permitea să facă manevre în aer şi să dea lovituri necruţătoare cu colţii zimţaţi. O fiară nemaipomenită, ce se dovedise pe măsura nechibzuinţei auto-distructive a demonilor cu pielea maronie.

– Este unul de-al meu! strigă Elisa. Trebuie să fie!

Luptătorul se ridică, întunecând soarele preţ de o clipă, străbătând aerul înapoi pentru a se înălţa, pe urmă viră, întorcându-se pentru a coborî în picaj spre ei.

– Da, este unul de-al meu. Şi trebuie să fie mai deştept decât ceilalţi. A descoperit cum să se ascundă şi cum să supravieţuiască.

Luptătorul ţipa - un urlet la fel de trist ca al unui copil pierdut - în timp ce cobora atât de jos deasupra lor încât Elisei îi zbura părul peste faţă. Simţi mirosul de alge al creaturii.

– Este din cauza *mea*, nu-i aşa, bunicule? Luptătorul meu este altfel. Are spiritul meu. A făcut propriile alegeri. E mai puternic, mai inteligent... Ar putea deveni lider.

Luptătorul se apropie din nou, plană deasupra lor, apoi urmă un trosnet şi o bufnitură şi o gaură imensă de cer albastru fumuriu apăru în trupul creaturii... iar aceasta zbieră, se roti şi plonjă din cer... prăbuşindu-se în apă, ceva mai departe.

Elisa ţipă şi se agăţă de marginea şalupei ce se legăna.

– Bunicule...

Îl văzu coborând antena.

– L-ai *omorât*! De ce? De ce l-ai omorât?

Privi cum trupul imens era înghiţit de ape. La început vârtejuri, apoi un clocot rece, pe urmă calm. Era îngrozitor. O tragedie. Ar fi putut avea cel mai bun luptător care a existat vreodată!

– Bunicule!

Bunicul aruncă transmiţătorul în geantă şi rămase cu privirea pierdută înspre apă. Elisa nu-i putea vedea chipul. Deşi îi vorbi, iar şi iar, bunicul nu-i răspunse. Încetul cu încetul, barca îşi opri mişcarea agitată.

Soarele se târa pe cer.

În cele din urmă, bunicul porni motorul şi îndreptă şalupa către Portul de origine.